

má povahu výjimečnou a proto musí býti vykládán striktně, dále, že ustanovení § 194 týká se jen počítání lhůty a není v něm obsažena změna předpisu o místu podacím, kterým je dle § 17 zákona č. 221/1924 Sb. příslušná nem. pojišťovna, a konečně, že k tomu, aby odevzdání poštovní dopravě s určením pro nem. pojišťovnu se rovnalo podání u pojišťovny, bylo by třeba zvláštního předpisu. Novelou č. 184/1928 Sb. však nastala v té příčině podstatná změna. Takový zvláštní předpis, o němž právě byla řeč, je podle zákona č. 221/1924 Sb. ve znění novely č. 184/1928 Sb. ustanovení 2. odst. § 17, jež zní: »Své povinnosti ohlašovací učinil zaměstnavatel zadost, odevzdal-li přihlášku neb odhlášku prokazatelně nejpozději šestého dne poště nebo telegrafu (§ 194).« Tímto ustanovením novely nastala změna oproti dřívějšímu stavu podle zákona č. 221/1924 Sb., podle jehož ustanovení § 17 byla podacím místem výhradně příslušná nem. pojišťovna. Neboť, praví-li 2. odst. § 17 zákona č. 184/1928 Sb., že své povinnosti ohlašovací, t. j. povinnosti, o níž mluví odst. 1 § 17, učinil zaměstnavatel zadost, odevzdal-li přihlášku neb odhlášku prokazatelně nejpozději šestého dne poště nebo telegrafu, nelze ustanovení tomu jinak rozuměti, nežli že se tu o d e v z d á n í přihlášky nebo odhlášky p o š t ě n e b t e l e g r a f u klade na roveň podání u příslušné nem. pojišťovny.

Znění předpisu 2. odst. § 17 ve znění zákona č. 184/1928 Sb. je tak pregnantní, že nelze nikterak souhlasiti s názorem stížnosti, že ustanovení to je jen výslovným rozšířením § 194 na podávání přihlášek a odhlášek. Neboť takového rozšiřování předpisu o zachování lhůty podle § 194 nebylo třeba, ježto zákon pojišťovací mluví v § 194 o lhůtě podle cit. zákona vůbec, tedy též o lhůtě podle § 17, a kdyby přes to zákonodárce nadbytečně chtěl tak učiniti, byl by tento svůj úmysl vyjádřil v ten smysl, že ustanovení § 194 o zachování lhůty se vztahuje i na přihlášky a odhlášky. Znění ustanovení 2. odst. § 17 takovému úmyslu však nikterak nenasvědčuje. Odevzdal-li tedy zaměstnavatel přihlášku neb odhlášku prokazatelně poště nebo telegrafu, učinil tak své povinnosti ohlašovací zadost a není nikterak nezbytně třeba, aby ohláška pojišťovně došla.

Z úvah těchto vyplývá, že výklad ustanovení 2. odst. § 17, jaký mu dává stížnost, je nesprávný, je tedy námitka nezákonnosti v tom směru vytýkaná bezdůvodná a tím padá i námitka vadnosti řízení, že žal. úřad nezkoumal, došla-li odhláška pojišťovny či nikoliv.

Č. 12.419.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: I. * Nemocenské, které pobírá válečný invalida na základě zákona o sociálním pojištění, není pracovním příjmem po rozumu 2. odst. § 11 zákona č. 39/1922 Sb. — II. Otázka, byla-li výživa rodiny válečného invalidy před jeho odevzdáním k léčení do léčebného ústavu podstatně závislá na jeho pracovním příjmu a je-li pobytem v léčebném ústavě ohrožena, jest otázkou skutkovou.

(Nález z 26. května 1936 č. 13.338/36.)

V ě c: František K. v Hněvoušicích proti rozh. min. sociální péče z 16. ledna 1934 o důchodu invalidním.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad v postupu instančním žádost st-le, ošetřovaného v léčebném ústavě na státní náklad, aby jeho rodině byla přiznána polovice úhrnných požitků invalidy úplně výdělku neschopného, a to po dobu jeho ústavního léčení od 3. května 1933 počínajíc.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané se namítá, že žal. úřad nesprávně si vyložil podmínku, na kterou zákon o válečných poškozcích váže nárok rodiny válečného poškozence podle 2. odst. § 11 zákona č. 39/1922 Sb. na polovici úhrnných požitků invalidy úplně výdělku neschopného. St-l má za to, že pracovním příjmem po rozumu cit. zákoného ustanovení je také nemocenské, které pobírá válečný invalida na základě zákona o sociálním pojištění. S názorem tímto souhlasiti nelze.

Onemocní-li invalida následkem události, zakládající nárok na důchod invalidní, může podle ustanovení 1. odst. § 11 zákona č. 142/1920 Sb. vyžadovati, aby mu na státní náklad byly poskytnuty lékařská pomoc a léky; místo toho může býti odevzdán k léčení na státní náklad do léčebného ústavu. Podle ustanovení 2. odst. téhož paragrafu ve znění zákona č. 39/1922 Sb. odpočívá po dobu ošetřování v léčebném ústavě nárok na důchod invalidní, rodině invalidově přísluší však polovice jeho úhrnných požitků podle tohoto zákona s tím, že příplatek podle § 10 bude vyplácen nezkráceně. Je-li však výživa rodiny válečného invalidy, jenž byl dán v ošetření do léčebného ústavu, podstatně závislá na jeho pracovním příjmu a je-li pobytem v léčebném ústavě ohrožena, přísluší rodině po dobu tohoto ošetřování polovice úhrnných požitků invalidy úplně výdělku neschopného (§ 8 odst. 1) s tím, že příplatek podle § 10 bude vyplácen nezkráceně.

Zákon neobsahuje ustanovení o tom, co je tu rozuměti pracovním příjmem. Dlužno proto podle ustanovení § 6 o. z. o. míti za to, že pojmu toho bylo užito v obvyčejném slova smyslu, totiž že pracovním příjmem rozumí se v 2. odst. § 11 ve znění zákona č. 39/1922 Sb. příjem z konané práce (služby). Způsobí-li nemoc takový stav, ve kterém je bývalý pojištěnec neschopný k práci, je nem. pojišťovna podle § 95, I, č. 2 ve znění zákona č. 184/1928 Sb. povinna poskytovat mu nemocenské. Nemocenské je zpravidla náhradou za mzdu, nikoli však ve všech případech. § 104 zákona č. 221/1924 Sb. se zmiňuje o pojištěncích, kteří jsou současně i jinak pojištěni pro případ nemoci, nebo mají nárok na požitek mzdy nebo její části i v době nemoci. I když nemocenské zpravidla je náhradou za mzdu, přece je nelze subsumovati pod pojem pracovního příjmu po rozumu 2. odst. § 11 zákona č. 39/1922 Sb., neboť pracovní příjem a nemocenské jsou dva různé pojmy a zákonodárce nedal najevo, že pod pojem pracovního příjmu válečného poškozence dlužno subsumovati nemocenské podle zákona o sociálním pojištění. Zákon o požitcích válečných poškozců rozlišuje mezi pracovním příjmem a příjmem vůbec, resp. jinými druhy příjmu (srv. na př. §§ 2 a 4

zákona č. 142/1920 Sb. a 39/1922 Sb. a prov. nař. č. 363/1922 Sb. k §§ 2 a 11 cit. zákona). Poukázati dlužno tu také na znění § 12 zákona č. 142/20 Sb., podle něhož, byl-li invalida v době onemocnění (§ 11) pojištěn pro případ nemoci a dostalo-li se mu od nem. pojišťovny, je-
jímž byl členem, dávek podle zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci nebo podle stanov pokladny, může nem. pojišťovna požadovati na státu náhradu nákladů takto vzešlých. Podle toho zákonodárce nezapomněl na případ, když válečný invalida bude pobírat nemocenské podle zákona o sociálním pojištění, a přes to nevyslovil, že toto nemocenské je na roveň klásti pracovnímu příjmu, o němž je řeč v 2. odst. § 11 zákona č. 39/1922 Sb. Z toho dlužno usuzovati, že nemocenské, které pobírá válečný invalida na základě zákona o sociálním pojištění, není pracovním příjmem po rozumu § 11 zákona č. 39/1922 Sb. Opačný názor stížnosti je mylný a bezdůvodná je výtku, že si žal. úřad nesprávně vykládal pojem pracovního příjmu.

Otázka, byla-li výživa st-logy rodiny před jeho odevzdáním k léčení do léčebného ústavu podstatně závislou na jeho pracovním příjmu a je-li pobytem v léčebném ústavě ohrožena, jest otázkou skutkovou. Nss, jsa zásadně vázán skutkovou podstatou nař. rozhodnutí (§ 6 odst. 1 zákona o ss), není v důsledku této zásady povolán samostatně hodnotiti výsledky průvodního řízení provedeného úřady správními; může závěry, plynoucí z volného hodnocení průvodů přezkoumati jen po stránce procesní, t. j. nespočívají-li na řízení vadném nebo neúplném, nejsou-li v rozporu se spisy a činí-li provedené důkazy logicky možnými závěry skutkové, k nimž úřad dospěl. — —

Č. 12.420.

Stavební právo. — Řízení správní: Zákonná čtrnáctidenní lhůta rekursní podle § 132 stavebního řádu pro Čechy (č. 5/1889 z. z. čes.) je dodržena jen tehdy, došel-li rekurs ještě před uplynutím této lhůty k stavebnímu úřadu I. stolice.

(Nález z 27. května 1936 č. 13.306/36.)

Prejudikatura: Boh. A 7746/29, 11.426/34 a 12.022/35.

Věc: Alois Sch. v Teplicích-Šanově (adv. Dr. Rainer Rudolf Schubert z Trnovan-Teplic) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. února 1934 o včasnosti opravného prostředku ve věci stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrzen byl výměr okr. úřadu v Teplicích-Šanově, kterým odmítnut byl jako opožděný rekurs, podaný st-lem proti výměru městského úřadu v Teplicích-Šanově jako úřadu stavebního, v podstatě z toho důvodu, poněvadž napadený výměr doručen byl st-li dne 20. července 1933, rekurs proti němu, odevzdaný k poštovní dopravě 3. srpna 1933, došel však městskému úřadu v Teplicích-Šanově teprve 4. srpna 1933, tedy již po uplynutí 14denní lhůty